

De enkelte artikler i den dansk-thailandske dobbelt-beskatningsoverenskomst har følgende bestemmelser:

Artikel 1

De af overenskomsten omfattede personer

Overenskomsten omfatter juridiske og fysiske personer, der er hjemmehørende i en eller begge stater. Typisk vil situationen være den, at en person er fuldt skattepligtig til den ene stat, bopælsstaten, og begrænset skattepligtig til den anden stat, kildestaten.

Artikel 2

De af overenskomsten omfattede skatter

Artiklen opregner de skatter, der er omfattet af overenskomsten. Alle danske skatter er omfattet, uanset om de er pålignet af staten, amterne eller kommunerne. Overenskomsten omfatter desuden alle skatter af samme eller væsentligt samme art, som efter overenskomstens underskrivelse pålignes som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter.

Artikel 3

Almindelige definitioner

Artiklen definerer i stk. 1 en række generelle begreber, der anvendes i overenskomsten, og som over alt i overenskomsten har den anførte betydning. Færøerne og Grønland er specifikt undtaget fra definitionen af Danmark.

Foruden at definere det geografiske anvendelsesområde, defineres begreberne *person*, *selskab*, *foretagende i en kontraherende stat*, *international trafik*, *kompetent myndighed*, *skat* og *statsborger*.

Stk. 2 bestemmer, at med mindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, der ikke er defineret i overenskomsten, tillægges den betydning, som det har på dette tidspunkt i denne stats lovgivning med henblik på de skatter, på hvilke overenskomsten finder anvendelse.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted

Stk. 1 fastlægger, hvad der skal forstås ved udtrykket »en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat«.

Bestemmelsen hænger snævert sammen med artikel 1. I denne artikel blev den kreds af personer, der dækkes af overenskomsten, netop betegnet som: »personer, der er hjemmehørende i en af eller begge kontraherende stater«.

Rækkevidden af artikel 1 kan derfor kun forstås i sammenhæng med artikel 4.

»Hjemmehørende« er en person, der er fuldt skattepligtig til en stat i medfør af dennes lovgivning på basis af kriterier som bopæl, hjemsted, ledelsens sæde o.l.

En person kan udmærket være fuldt skattepligtig til begge stater i medfør af disses lovgivning.

I så fald bliver det bydende nødvendigt at afgøre, i hvilken stat en person er »hjemmehørende« med den virkning, at denne stat har status som bopælsstat. Dette hænger sammen med, at beskatningsretten til de forskellige typer indkomst, i medfør af de efterfølgende artikler, tillægges henholdsvis bopælsstaten eller kildestaten. Beskatningsretten kan også være delt mellem bopæls- og kildestat. Også i de tilfælde, er det afgørende at vide, hvilken status hver af staterne har.

Mens der således kan være tale om to gange fuld skattepligt, kan en skatteyder *aldrig* være *hjemmehørende i mere end en stat i henhold til overenskomsten*.

I tilfælde af fuld skattepligt til begge stater, indeholder resten af artiklen en række kriterier for, hvilken stat der skal have forrang som hjemmehørende-stat (bopælsstat).

Synspunktet er, at skatteyderen er hjemmehørende der, hvor tilknytningskriterierne er de stærkeste.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til bestemmelserne i stk. 2.

Der nævnes en række kriterier i litra a-d.

Kriterierne skal anvendes i den rækkefølge, de nævnes. Kun hvis det foranstående kriterium ikke giver en løsning, kan man gå videre til det næste.

For selskaber m.v. afgøres spørgsmålet i henhold til bestemmelsen i stk. 3.

Mens resten af artiklen svarer til de normale modelkriterier, afviger stk. 3 væsentligt.

Normalt vil man lade den stat, hvor den virkelige ledelse har sit sæde være afgørende for hjemmehørende-afgørelsen i de situationer, hvor et selskab er undergivet fuld skattepligt til begge stater.

I den foreliggende overenskomst bestemmes det, at spørgsmålet skal løses ved forhandling mellem de kompetente myndigheder i hvert enkelt tilfælde. Så længe der ikke foreligger en sådan aftale, kan hver af staterne gå frem, som om der ingen overenskomst var, idet ingen af dem er forpligtet til at anse selskabet for hjemmehørende i den anden stat.

Afvigelsen skyldes, at der er forskel på dansk og thailandsk lovgivning vedrørende anvendelsen af ledelsens sæde som skattepligtigskriterium. Herved modvirkes evt. spekulation i at flytte rundt på ledelsens sæde.